

Українська Держава: Заповіт

Володимир Ліпкан

Питання вікове маєм розв'язати:

Як правильно Державу нашу називати?

Успадкувавши малоросійські уподобання,
Киваючи на історичні аналогії незазіхання,
Чи то республіка, чи просто: Україна,
Відлуння недоладності, незграбність форм правління.
І досвід Скоропадського, Бандери і Стецька,
Невже в сучасників так думка занизька?

**Чи може думку маємо свою творити,
Бо НАМ в Державі Українській жити!**

Коли ж держава Україною була?
Вона свого ніяк не здобула:
Діоптрії тяжіють лиш до *території*:
У Націодержави інші простори та акваторії.

Держава величних проєктів, пафосних заяв,
Козацько-волелюбних звичаїв, канонів,
І президенти: мову серед них ніхто не знав,
Ані історії, ані традицій, органонів..

Держава пошуку, ілюзій і наївних помилок,
Ми маєм винести нарешті свій урок:
Ми маємо **Державу перезаснувати**
І з-поміж іншого: інакше називати!

Ми маємо творити **УКРАЇНСЬКУЮ ДЕРЖАВУ!**
Ми, стратіархи, маєм гідність, розум й славу,
На наше покоління випало важке випробування,
Але і це розв'яжемо ми надскладне завдання!

Державність — це не просто результат,
Це — споконвічний прагненню свободи супостат.
Однак *Державу* нам інакше слід сприймати,
Вона — наш простір розвитку, де можемо розквітати.

Державна мова — обрій спілкування,

То мова справочинства, правовладдя і бажання,
Державна мова — доконечна є потреба,
Якщо нема її — державності не треба.

**Як мову ми державну називаємо,
Таку ж і назву ми Держави маємо!**
Якщо державна мова — українська,
То *відповідна їй назва* має мати місце!

Ми маєм назву: **УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА**
В ній дух непереможний,
Шлях державності і віковічна слава,
В ній вкарбувалось прагнення минулих поколінь,
Здійснимо власну волю, прадідів, батьків хотінь!

Державна мова — дух святий для поколінь,
Вона не є заручником од чвар, волінь,
Вона як промінь шлях нам прокладає,
В **Державній Мові** і НаціоДержава розквітає.

Держава має незалежність,
Ця категорія не апріорна протилежність:
Буттю в союзах, блоках і договорах —
Вона підкреслює лиш самотійність волі, бо інакше — крах.

Держава має суверенітет,
То правовладдя інтегральний показник,
З народовладдям має бути паритет,
Щоб дух Держави в лібертаріанства гомоні не зник.

Держава має **цілісну і власну територію**
І **недоторканність** її не лиш суха теорія,
Тому Державі **силу** треба власну мати,
Щоби безпеку території і нації гарантувати.

Ментальний простір, історичний,
Кібернетичний і космічний,
Повітря, суша море й океани —
Усі ландшафти не омани,
Вони є складниками **простору Держави**
Така інтерпретація є осучасненням цікавим.

Карпатська, Кримська, Запорізька, Україна Сумська
Чернігівська, Одеська, Рівненська і Луцька,
То назви *територій*, там де українці проживають,
Я нагадаю: бездержавні нації не мають!

Держава має владу власну,

Завдання: мати стратегічну не лиш сьогочасну,
Геостратегію в віках плекати і творити,
Тоді в Державі Українській самостійно й вільно зможем жити!

Держава має власні інституції,

Баланс інституційний — то феномен у науці,
Його дієвість й ефективність чинять вплив.
В Державі Українській буде це прорив.

Держава націю завжди плекає,

Цінує автохтонність, на чуже не зазіхає.
Права меншин, традиції, культура,
Є інтегральним спадком, волі сигнатура.

В одному прагненні в віках переплелись,
Державу утворили: мрії вже збулись.
Ознаки маємо докупити врешті об'єднати,
Бажання й волю **в дію** мусимо інтегрувати.

Державотворення — тривалий і складний процес,

Його ми мусимо стратегувати.
Щоб наново не стався той Антидержавницький ексцес,
Державу маємо інакше ми назвати!

У назві мусимо **державність** відтворити,
Бо у **Державі** споконвіку ми воліли жити.

Яка ж держава має бути? Звісно ж: Українська!
А звідси й назва суто Ісполінська!

Така глибинна, історична, напрочуд проста
нехай лунає назва нова у віка!
Тож назва має бути: **Українська Держава —**
В ній зміст державності, традиції і віковічна слава!